

година рускитѣ войски бѣха навлѣзли въ Турция, но поради Наполеоновитѣ нашествия въ Русия трѣбваше да се завърнатъ, тѣ опожарили Свищовъ, вслѣдствие на което бащата на Д. х. Василевъ — х. Василь, заедно съ жена си, избѣгалъ въ Букурещъ, където се и окончателно установилъ. Малкиятъ Димитъръ получилъ образованието си въ тогавашнитѣ народни училища въ Букурещъ на ромънски и гръцки, но и никога непрѣставалъ да говори матерния си езикъ, който е познавалъ и устно и книжно, понеже българскиятъ езикъ е билъ обикновено говоримия езикъ въ сѣмейството. Висше образование той не получилъ. Въ младитѣ си години Димитъръ х. Василевъ работилъ при баща си „кожухарлъкъ“, а по-послѣ поелъ хубавата тогава търговия съ скъпоцѣнни кожи на едро. Прѣзъ 1841 год. тѣй се оженилъ за Александра, дъщеря на познато българско сѣмейство въ Букурещъ. Първоначално тя се увеличала въ неговитѣ патриотични чувства, но слѣдъ смъртта му подпада изключително подъ ромънско влияние и съ нищо не увели благодарѣнието, което мѣждъ ѝ прѣдприе по отношение на своята родина, макаръ че разполагала съ грамадно богатство. За да достигне до особно завидно материално състояние, на Д. х. Василевъ спомогнала неговата съобразителность, неговото щастие. Прѣзъ 1850-тѣ години той успѣлъ да купи за нищожни цѣни нѣкои мушии, които по-послѣ добили двойна, тройна и десеторна стойность. По тоя начинъ — чрѣзъ спекулативенъ умъ и особна съобразителность — Д. х. Василевъ достигналъ до значително богатство. Той се ползувалъ съ обичта и уважението на букурешкитѣ българи, заради своята рѣдка честность и примѣрна скромность. Въодушевенъ отъ гореша обичъ къмъ родината си, той вземалъ, както всички будни наши люде отъ онова врѣме, най-живо участие въ всички патриотични прѣдначинания, както по просвѣтно училищното, тѣй